

[Skatteministeren]

Efter afskrivningslovens § 18, stk. 3, kan afskrivning hverken foretages på kontorbygninger eller bygninger, der anvendes til beboelse eller hertil knyttede formål.

Der kan således ikke foretages skattemæssig afskrivning på sommerhuse og heller ikke på stationære campinghytter. For campinghytternes vedkommende er dette på det seneste fastholdt ved nogle landsskatteretskendelser og ved en bindende forhåndsbesked fra Ligningsrådet. Denne forhåndsbesked – af september 1984 – angik hytter, der af ejeren udlejedes til opstilling på fremmed grund. Hytterne kunne afskrives som driftsmidler, såfremt de kun var udlejet og placeret med henblik på en kortere periode (en sommersæson for så vidt angår campinghytterne og en byggeperiode for så vidt angår hytter udlejet til byggepladser). Ligningsrådet tilføjede, at såfremt hytterne var beregnet til varig forbliven på stedet (hvilket etableringen af fundament eller sokkelsten kunne antyde), kunne afskrivning ikke foretages.

Ligningsrådet afgjorde endvidere, at påmontering af hjul på hytterne (f.eks. svarende til en skurvogn) ikke medførte nogen ændring i afskrivningsmæssig henseende. Det samme må efter min – og Told- og Skattestyrelsens – opfattelse gælde for en campingvogn. En campingpladsejer, der erhverver campingvogne, opstiller dem på pladsen og udlejer dem, vil således ikke kunne afskrive på dem.

Efter gældende lov må udlejningscampinghytter og campingvogne således anses for lige-stillet i relation til afskrivningsmuligheder.

Jeg skal dog nævne, at spørgsmålet om eventuel adgang til skattemæssige afskrivninger på stationære udlejede campinghytter på det seneste er indbragt for domstolene i to verserende retssager. Jeg finder det mest korrekt at lade videre overvejelser på dette område afvente dommene i disse sager.

Spm. nr. S 591

Til *arbejdsministeren* (10/3 92) af:

Jytte Andersen (S):

»Finder ministeren, at det er i overensstemmelse med ligeværdig forvaltningspraksis, at vikarer anvist af henholdsvis arbejdsformidlingen og private vikarbureauer konteres på forskellige konti i staten, således at private vikarbureauer favoriseres?«

Begrundelse

En vikar anvist via AF aflønnes over den sædvanlige lønkonto. En vikar anvist af et privat vikarbureau aflønnes af bureauet, der sender regning til arbejdsstedet. Regningsbeløbet posteres under »Fremmede tjenesteydelser« og er med andre ord ikke nødvendigvis underlagt de samme besparelser som lønkontoen.

Ministerier, styrelser (kommuner) kan altså kun bruge den reserve, kontoen til »fremmede tjenesteydelser« kan udgøre, til vikarer fra de private bureauer.

Måske kunne man lave en ordning, hvorefter vikarer anvist af AF også kunne aflønnes over »Fremmede tjenesteydelser«. I den nuværende situation kan det tilfælde opstå, at man fyrer den AF-anviste og i stedet får en vikar fra et privat bureau. Det er urimeligt over for arbejdsstedet, der betaler det høje bureaugebyr oven i lønnen til vikaren, og det er en urimelig svær situation for AF-formidlingen at konkurrere i.

Svar (19/3 92):

Arbejdsministeren (Kirkegaard):

Konteringen af aflønningen af vikarer anvist af henholdsvis private vikarbureauer og arbejdsformidlingen følger de regler, der gælder for statens konteringer. Betaling for fremmede tjenesteydelser konteres på øvrig drifts konti og betaling af direkte lønudgifter på lønkontoen.

Med liberaliseringen af arbejdsformidling pr. 1. juli 1990 er det blevet private aktører tilladt frit at drive anvisningsvirksomhed, som i nogle tilfælde sker gennem udlejning af arbejdskraft og i andre tilfælde som ren anvisning – som i AF's tilfælde.

Når vikarer anvist af private udlejningsbureauer konteres som fremmede tjenesteydelser, hænger det sammen med, at vikaren er ansat af vikarbureauet, der aflønner vikaren og lejer pågældende ud til arbejdsstedet. For AF's og andres vedkommende sker der alene en anvisning af vikaren til arbejdsstedet, der formelt ansætter og dermed aflønner den pågældende.

At denne praksis skulle give arbejdsformidlingen ulige konkurrencevilkår, har jeg svært ved at se. Argumentationen om, at statslige enheder skulle have et særligt incitament til at anvende øvrig drift-bevillinger frem for løn-